temma om jõudnu, omma opmise läbbi kige tarkuse märale lähhüneda. —

Kui suren uniwersiteti majjan sel päiwal pühha olli ärrapetu, sis läts kiik koggodus lõunapiddule, kos kiik ne mehhe, kea noren ean surekoli pääl olliwa koon olnu nink sõbralikult üts tõisega läbbikäünu, ent päle to mitto ja mitto ajjastaiga sugguke es olle kokkoputnu, nüüd üts tõist wannan ean nink hällin hinssin jälle nätta saiwa nink sest kokkotullemisest söamest rõemustiwa. Nink kunna nemma henda sest wõiwa kitta, et nemma sedda tarkust, mes nemma Tarto surenkolin ómma lõidnu, häste ómma pruuknu nink paljo üts tõisele wõiwa juttustada sest õnnusest, minka Jummal neide tööd nink waiwa om õ'nnistanu, sis tahhame ka meie neide rõemsast kokkotullemisest nink lustilikust lõunapiddust neidega rõemustada nink neidega üttelist waimun jodawawina klasi kokkolüwwa nink höigata: Jummal õ'nnistago Keisrit!

Seni om õddang kätte tulnu nink pimmedus kattap maad nink ilma ümberzöri, muud kui Tarto lina ulitsin om õsel päiwawalgus nätta, ni et eggaütte innemist, ke wasta jõhhus tullewat, käwwest ärratúnnet. Kiik liin õrretap tullekirren nink kiik lina koddaniko paudwa rõemuga akuide pääl küünlid pallama sel uniwersiteti rõemopäiwal, sest uniwersitet ánnap neile leiba nink uniwersiteti läbbi om Tarto liin tutwa nink kuulsa ülle kige Wennerigi nink ülle temma piri ka kaugele male. Sepärrast pallawa lambi, lamp lambi kõrwal, tuhhande-kaupa ratuse pääl nink ratuse ümber, alt treppist torni otsani, nink kiik majja turru pääl allumest kõ'rrast päälmetse kõ'rrani nink kiwwisild olliwa nidade tullelampega wäljaehhitetu, et üts mamees, ke henda laulomehhes kittap, sest asjast kirjut: „Sel kõ'rral liin ni walge näi, kui kirri lugge wõis." Se rõemustaw nink uhke tullewalgus ülle kige lina piddi õtse kui túnnistust andma sest, et kiik Tarto liin hiilgap nink õrretap tarkuse walgusest, mes om wäljakállatu ulitside päle, kos eggaüts targaste omme jalgu wõip säeda, et ta kõrwale ei astu nink pimmedusen hukka ei lä.

Ent nätse! mes ta särane om, mes kallaturrust jõgge möda kiwwisilla pole ligup nink säält kurra kät ratuse pole ülleskänap ni kui üts tullewolas, rahwasum kui must joon sissen? Ne ómma ne tuddenki, kea parhilla weel uniwersiteti pääl opman ómma, nink suur parw wannu mehhi sean, kea omman noren ean ka tuddenki ómma olnu. Nemma tullewa parina, paar sadda tullewaklit möllembil polel, ommale almamaterile, se om uniwersitetile, kui omma kassuemmale nink üllespiddajale, rõemsat tennolaulo laulma. Turru päält känap tuddenkide parw tullewaklidega hääd kät sisse nink jääp sure uniwersiteti majja een saisma. Uniwersiteti majja een pálliwa 1852 tullelampi nink tähhendiwa seddawisi jooskwa ajjastaja arwo, nink lampe een olli üts malitu pilt kunnitetu, kost tulli ni kui klasist läbbipaistse, et kiik selgeste nätta olli, mes sinna päle olli malitu. Sääl sais üts raudrõiwaga kattetu neitsi, raudkübbar pään, hään käen raudotsaga odda, kurran käen kilp, nink temma ümber mitmasuggutse nõu-riista, mes kirjanõudjile nink tarkule neide süggawa juurdlemise man wajja om, nink neide ülle laugley Wennerigi katte päga aadler wäljalaotetu siwuga nink taiwast paistap päiwlik omme hiilgawa kuldjoniga päle. Se neitsi tähhendap wanna Kreka nink Roma rahwa wisi pärra tarkuse jummaliko kujju nink se pildi läbbi selletetas ärra, et Wennerigi Keisri wallitsuse al tarkus rikkalikult nink rahholikult ellap nink wõip omma asja ajjada jummaliko tõisiduse walguse al. Kui tuddenkide parw pildi ette saisma jäi, sis läts üts wäggew laulohõlli ennamb kui poletuhhandest kelist taiwa pole ülles. Laulowiis olli pea ni kui kerrikolaulowiis, sisti rut-